

Próza – 2. místo

Vzpomínáš?

Za oknem padla tma a studený vítr se opíral do holých větví. Spadané listí tiše ševelilo a tmavé, nepravidelné stíny vypadaly jako živé. Blížila se půlnoc.

Mourovatá kočka ospale pootevřela oko a spokojeně zavrněla. Packou si načechrala kožíšek a zatřásla se s pohledem na podzimní nečas. Ležela stočená do klubíčka v pelíšku u krbu. Dohasínající plamínky příjemně hřály a matné světlo krbu nechávalo pokoj v přítmí. Naproti krbu seděla žena v houpacím křesle, u nohou položenou knihu a hrnek ještě teplého čaje. Přes ramena měla přehozenou pletenou deku, na nose posazené kulaté brýle. Vlasy, prokvetlé stříbrnými pramínky jí spadaly s drdolu na ramena. Stejně jako kočka, i žena sledovala vítr, jak si pohrává s listy a v nekonečných spirálách je vozí do všech stran. Prohlížela si holé stromy. Roky nenatřený plot, ve tmě téměř neviditelný a dřevěnou lavičku. Po tváři jí přeběhl úsměv. Trochu nostalgický? Snad vzpomínala na dávný příběh, který se udál právě v těchto místech...

Kočka líně mňoukla. Svých devět životů prožila příjemně. Ne vždy u teplého krbu, s barevným přehozem a plnou miskou. Ale užila si je. A teď vzpomínala.

Na to, jak se malé kotě po nocích prohánělo s větrem o závod v kupách listí. Jak vystrašeně uskočilo, když uvidělo myš. Na černobílého kocoura na bezlisté větví stromu. A na příběhy.

Protože kočky v noci nespí. V noci opouštějí vyhřáté pelíšky a toulají se po světě. Když něco zjistí, posedávají na střeších a povídají si o tom. Nejprve jsou to vratké, postupem času stále jistější kroky po střeších všech barev, tvarů, velikostí. A mňoukání. Tiché. Hlasité.

Vzpomínala na měsíčné noci, studené tlapky a zmrzlý kožíšek. Vzpomínala na dobrodružství, na neslyšné našlapování v temných uličkách. A pak na jednu dívku.

Dívka seděla na lavičce, v rukou držela knihu. Najednou se jí něco otřelo o ruku. A znovu. Mourovatá kočka se k dívce přitiskla o trochu blíž a už u ní zůstala.

Uhlíky v krbu postupně dohasly a kočka se uložila pohodlněji. Tázavě mrkla na ženu, sedící v křesle. Vzpomínáš? Potom se protáhla a několika ladnými kroky se dostala blíž. Začala příst a oči se jí zavíraly. Za oknem se pohnul stín.

Možná, že nějaká kočka právě prožívá jeden ze svých životů. Možná prožívá chvíle, na které bude jednou vzpomínat. Anebo je to vítr. Jen vítr. A nic víc.....

Tereza Siková, 14 let

GJW